

ONTWIKKELINGSECONOMIE EN DE STRAATKINDEREN VAN

FACTUM EST: Sinds 1993 kunnen oud-actief leden van EFACT zich aansluiten bij Factum Est. De meesten van hen hebben al een tijdje de collegebanken verlaten en hebben inmiddels een baan. In deze rubriek vertellen ze over hun eigen studietijd en wat ze nu voor werk doen. Daarbij wordt met name ingegaan op de verwachtingen die zij hadden in hun studietijd en wat daarvan in werkelijkheid is uitgekomen.

ZITTEND AAN MIJN BUREAU IN MIJN KAMER IN GEBOUW S VAN DE KUB KIJK IK NAAR EEN LEEG GRASVELD. NIETS BIJZONDERS DENK JE DAN, MAAR TOT VOOR EEN PAAR JAAR STOND OP DAT GRASVELDJE GEBOUW R. DAAR ZATEN ALLE STUDIEVERENIGINGEN IN EN HET WAS ER ALTIJD EEN GEZELLIGE BENDE. DE CONCURRENTIE TUSSEN BEPAALDE VERENIGINGEN OM HET BEST BEZOCHTE CONGRES TE ORGANISEREN, DE MELIGHEID OP DE GANG ALS WE ER WEER EENS TOT TIEN UUR 'S AVONDS ZATEN. DE STERKE KOFFIE DIE JE 'S OCHTENDS OM ACHT UUR DRONK EN WAAR JE DE REST VAN DE WEEK VAN WAKKER BLEEF. DE RUZIES MET DE PORTIERS OM SLEUTELS DIE NIET, OF BIJ DE VERKEERDE BALIE, WAREN INGELEVERD. DE EFACT-TIJD, HET LIJKT NOG WEL GISTEREN. IK BEN ECHTER AL RUIM TWEE JAAR AFGESTUDEERD, DUS HET LIGT TOCH AL EVEN ACHTER ME. ALS IK ER GOED OVER NADENK, WAS MIJN EFACT-TIJD WEL EEN BELANGRIJKE TIJD VOOR ME. **Tekst:** Trudie Schils

In het tweede jaar van mijn studie ben ik bij EFACT terechtgekomen, ik geloof na een geslaagd weekend ECH naar Duitsland. Ik wilde meer dan studeren alleen en een studentenvereniging zag ik niet zo zitten. Ik wilde iets doen wat meer met mijn studie te maken had, maar waarbij ik toch gezellige dingen kon doen. Ik dacht dat dat bij EFACT wel zou gaan lukken en ik besloot me aan te sluiten bij de redactie van Defacto. Schrijven deed ik altijd al graag, maar ik merkte bij Defacto dat ik ook het werken aan een strakke lay-out erg leuk vond. Tijdens mijn Defacto periode kwam er ook een speciale computer voor de lay-out waardoor het allemaal nog professioneler werd.

Naast mijn functie als redactielid, werd ik in 1994 gevraagd om voorzitter te worden van de InterContinental Travel Foundation waar in 1996 een prachtige studiereis van vijf weken naar Brazilië uitrolde. Deze reis leerde mij een aantal belangrijke dingen. Bijvoorbeeld onze ontmoeting in Rio de Janeiro met de straatkinderen daar bracht me ertoe iets te willen gaan doen aan de ellende

van kinderen in ontwikkelingslanden. Mijn afstudeerscriptie ging dan ook over kinderarbeid en wat consumenten in het Westen voor betekenis kunnen hebben bij de bestrijding hiervan. Ik deed daarbij onderzoek onder bedrijven in Nederland en hoefde (gelukkig) niet voor een langere periode naar een ontwikkelingsland, want dat was iets anders dat me duidelijk was geworden door de studiereis: ik moet niet lange tijd in een onderontwikkeld land of gebied verblijven, want ik trek me het lot van de mensen te veel aan en kan niet objectief blijven. Dat was lastig voor mij om te erkennen, omdat ik ontwikkelingseconomie studeerde en er dan toch van je wordt verwacht dat je jaren in een jungle gaat zitten om daar iets aan de situatie van de mensen te verbeteren. Het leek me niets. Maar opgeven van mijn idealisme om een positieve bijdrage te leveren aan de maatschappij, in de ruimste zin van het woord, deed ik niet.

Wat betreft de organisatie van de reis moet eerlijk gezegd worden dat dit niet altijd even soepel verliep. Het was best lastig om opdrachten te krijgen voor alle studenten en we zijn dan ook met

RIO DE JANEIRO

een kleinere groep gegaan dan aanvankelijk was gepland. Ook was er veel getouwtrek met de verschillende besturen van EFACT waaronder we vielen. Allemaal hadden ze wel weer een andere mening over het wel of niet moeten doorzetten van de organisatie en het wel of niet schrijven van een boek na afloop. Dit was niet geheel aan ons te wijten, maar kwam ook door negatieve ervaringen met een eerdere InterContinentale reis binnen EFACT. Maar deze moeilijkheden leerden me optimistisch te blijven en door te zetten en gewoon op mensen te blijven vertrouwen. Feitelijk wilde iedereen hetzelfde: een goede studiereis neerzetten waar studenten en bedrijven iets aan zouden hebben. Het leerde me vooral ook dat ik niet zakelijk in elkaar stak. Het bedrijfsleven leek me niet echt een aantrekkelijke werkplaats voor mij.

Ik zocht dus eigenlijk een baan waarin ik kon schrijven, onderzoek doen, iets bijdragen aan de maatschappij, en waarbij ik liefst niet in een te zakelijke omgeving hoefde te functioneren. Al voor mijn studie wilde ik iets in het onderwijs doen. Waar kun je dan beter solliciteren dan naar een functie op een universiteit? Ik ben eerst twee jaar gaan werken als docent of tutor aan de Universiteit Maastricht. Ik werkte daar bij algemene economie en had vooral met studenten International Economic Studies te maken, toch weer dat internationale tintje. Tijdens die job merkte ik dat het universiteitsklimaat mij niet alleen als student erg goed beviel, maar ook als afgestudeerde en als docent. Dan maar eens verder rondneuzen naar functies op universiteiten.

Begin dit jaar vond ik een leuke plaats als Assistent in Opleiding aan de KUB, een vertrouwde omgeving. Sinds april doe ik bij de

sociale faculteit onderzoek naar het uitredingsgedrag van oudere werknemers en daarbij ga ik een vergelijking maken tussen Nederland, Duitsland, Engeland en de Verenigde Staten. Voor mij is dit de perfecte combinatie: werken en toch nog studeren. Het voelt ook een beetje als een verlenging van mijn studententijd. Het werken als econoom op een sociale faculteit bevalt me tot nu toe uitstekend. Tijdens mijn studie heb ik vaker "uitstapjes" gemaakt door vakken te volgen aan de sociale faculteit van de Universiteit Utrecht en Amsterdam. Feitelijk werd me al snel duidelijk tijdens mijn studie dat ik wel als econoom verder wilde, maar niet met oogkleppen op zodat je de waarde van andere disciplines niet kunt zien.

Kortom, ik kan concluderen dat ik veel geleerd heb tijdens mijn EFACT periode en dat het bovendien een hele leuke en gezellige tijd was. Ik heb ook nog steeds een aantal vrienden overgehouden aan EFACT. Of ik al mijn doelen die ik in die tijd voor mezelf stelde ben nagekomen, vind ik eigenlijk niet zo belangrijk. Ik doe nu iets wat ik leuk vind en dat vind ik het belangrijkste criterium voor een baan. Elke dag naar je werk gaan en al met je ziel onder je arm lopen voordat je je eerste kop koffie op hebt, nee, dat noem ik geen leven.....

Trudie Schils

1993: Redactie Defacto

1994-1996: Voorzitter ICT naar Brazilië